

گزارشی از آکسیون های اعتراضی در روز جهانی مبارزه با خشونت پر زنان

شنبه ۲۵ نوامبر - لندن

اولین برنامه آکسیونی بود که فعالین و هواداران سازمان زنان ۸ مارس و «کارزار مبارزه با خشونت بر زنان در ایران»، همراه با فعالین «پناهجویان و مهاجرین برای جهانی بدون مرز (ایران-افغانستان)» در میدان ترافالگار لندن از ساعت ۱/۳۰ تا ۳ بعد از ظهر برگزار کردیم. در این آکسیون شعارها و عکس های گوناگونی که در رابطه با خشونت بر زنان بود توجه برخی عابریین را به خود جلب کرد. ما تلاش کردیم هم زمان با پخش اعلامیه سازمان زنان ۸ مارس (کنترل بدن من حق من است، نه هیچ دولت، نه هیچ مذهب و نه هیچ فردی) و هم چنین بیانیه کارزار زنان (زنجیره خشونت علیه زنان را چنان پاره کنیم که هیچ نیرویی یارای بافتن دوباره آن را نیابد!) با افرادی که به عکس ها و مطالبات ما توجه می کردند، در باره این روز و موقعیت زنان در ایران صحبت کنیم.

برنامه بعدی شرکت ما در راه پیمایی «شب را باز پس بگیریم» بود که با سازمان دهی «شبکه فمینیستی لندن» هر سال در این شهر برگزار می شود. این راه پیمایی در ساعت ۶/۳۰ عصر از میدان ترافالگار به سمت خیابان یوستون آغاز شد و حدود ۴۵ دقیقه طول کشید. در این مسیر ما بنر کارزار مبارزه با خشونت بر زنان در ایران را با خود حمل کردیم که باعث توجه و تشویق افراد زیادی شد. هم چنین اعلامیه «نه تنها شب بلکه کنترل بدنمان را از مردسالاری بازپس بگیریم، مبارزه با سقط جنین یک مبارزه طبقاتی

است» که به طور خاص در ارتباط با برنامه های این کشور نوشته شده بود، و هم چنین اعلامیه کارزار مبارزه با خشونت ... بر زنان در ایران را در سطحی وسیع پخش کردیم.

بیش از ۱۰۰۰ زن در این راه پیمایی شرکت کردند و در طول راه علاوه بر حمل پلاکارد، شعار می دادند و طبل می زدند. مردم با شور و حرارت زیادی از حضور زنان در این مبارزه استقبال می کردند و دست می زدند. نقطه مثبت راه پیمایی حضور تعداد بیشتری از زنان به ویژه زنان جوان بود که نه تنها بسیار مشتاق و مصمم بودند بلکه با خوشرویی از اعلامیه ها و یا از هم صحبت شدن با دیگران در باره خشونت و ... استقبال می کردند.

اما در عین حال شعارها بسیار کلی و بیشتر شامل خشونت های جنسی بود. به طور مثال شعارهایی چون «نه به خشونت بر زنان نه به تجاوز، خشونت جنسی باید خاتمه یابد، شب را باز پس بگیریم...» و از این قبیل بود. شاید اگر سازمان دهی این طور بود که متن ها و شعارهای افشاگرانه و چالش گرانه تری که فراتر از این شعارهای کلی بودند به طور منسجم تکرار می شد، این راه پیمایی می توانست استفاده بسیار بیشتری از این موقعیت جهت تحریک افکار عمومی و زنان شرکت کننده نماید.

در پایان راه پیمایی چند سخن رانی کوتاه برنامه ریزی شده بود که به طور خلاصه شامل موارد زیر بود:

موضوع عقبگرد از دستاوردهای زنان به ویژه در مساله کنترل بر بدن شان، تاثیر رژیم ترامپ بر این عقبگرد، ادامه مبارزات برای حق کامل سقط جنین در ایرلند شمالی، جهانی بودن ستم بر زنان و نمونه فاجعه بار بردگی زنان ایزدی، موضوع زنان مهاجر، ابزار شدن بدن زنان از راه پورن و تجارت سکس و... که به وسیله رسانه ها در حال عادی سازی هستند، ... و معرفی یک کمپین برای آزاد سازی ۳ زنی که به دلیل کشتن همسران خود به دلیل خشونت بر آن ها متهم به قتل عمد شده و در زندان به سر می برند.

این سخن رانی ها در مجموع نسبت به سال های گذشته نه تنها فراملیتی تر بلکه جدی تر و منطبق تر بر وقایع موجود بر جامعه و تا حدودی جهان در زمینه شدت یافتن خشونت بر زنان بودند. به خصوص بعد از دورانی از سکوت و پاسیویسم در جنبش فمینیستی این کشور، به نظر میرسد این جنبش از طریق گروه ها و سازمان های مختلف زنان در حال گسترده تر شدن است. به طور کلی می توان گفت که بسیاری از افشاگری هایی که در زمینه خشونت بر زنان در این سخنرانی ها شد، به درستی به حقایق انکار نشدنی خشونت بر زنان در این کشور و به طور کلی در سطح جهان اشاره کرد، اما در مجموع این تفکر در بین سخنران ها موجود بود که در نهایت در چارچوب سیستم حاکم در موقعیت زنان و خشونت افسار گسیخته، تغییراتی بوجود آورند. بنابراین این ما را بیش از گذشته ملزم می سازد که بسیار هدفمند تر از قبل در بین این تشکلات و فعالین زن، فعالیت نظری و عملی کنیم تا هم تاثیرات بسیار بیشتر و عمیق تری بر وسعت دادن افق این مبارزات در ربط فرودستی و خشونت تشدید یافته بر زنان با سیستم سرمایه داری /امپریالیستی این کشور، پیش گذاریم و هم این که بتوانیم از دل این مبارزات و چالش ها یاد بگیریم، افکار خود را بیشتر و بیشتر ارتقا دهیم تا بتوانیم متحد تر در خدمت رهایی زنان، مبارزه کنیم.

سازمان زنان ۸ مارس (ایران-افغانستان)- انگلستان
کارزار مبارزه با خشونت خانگی، اجتماعی، دولتی بر زنان در ایران
۲۶ نوامبر ۲۰۱۷